

Zvečer je bila serenada, ki je napravila lep vtis; posebno pevci so se postavili. Blagoslov je bil v nedeljo. Najprej so se podali vsi k domu v procesiji, ki jo je otvorila domača požrtvovalna gasilska družina z veliko zastavo. Omladina iz Maribora je krasno igrala; bili so navzoči tudi požarniki iz Hajdine s svojo dragoceno zastavo. Za g. škofom so korakali povabljeni dostojanstveniki z g. sreskim poglavarjem in bivšim min. Vesenjkom na čelu. — Po cerkvenem opravilu — škofovi pridigi in sv. maši — je domači g. župnik otvoril javno zborovanje pod lipo in pozdravil najprej prevzvišenega vladiko; navzoči so navdušeno pozdravljali, godba je zaigrala narodno himno. Po govoru g. župnika Sokliča je govoril o dobroti lastne države g. Vesenjka, ki je lepo očitel našo preteklost in naše dolžnosti. — Popoldne je bila akademija v domu. Petje domačega zbora pod vodstvom g. organista Brgleza je bilo dovršeno dobro; le malokdaj slišiš tako lepo petje na deželi. Njihova pesem je res srca užigala. Govor dr. Hohnjeca je navzočo publiko pozdravila s toplim pritrjevanjem. Igra, ki je bila spisana nalašč za to otvoritev, je ljudstvo užgala do navdušenja. Tako je hitro minul lepi, da, najlepši dan Sv. Vida. — Dom je postavljen ob cesti nasproti cerkve. Dvorana je dolga 12 metrov in 7 metrov široka. Poleg odra sta še dve stranski sobici za knjižnico in garderobo. Dom je lična stavba; posebnost njena je to, da je barvana v narodnih barvah po načrtu prof. Mežana iz Maribora. — Ako izgine mala bivša mitnica ob Dravinji, bo dom krasno dominiral čeli okolici. Lahko so farani ponosni na to stavbo. Naj bo res izvir blagoslova za pozabljeni lepi vrt naše domačije. — Pri zgradbi so domačini veliko pomagali. Čez 400 je bilo zastojnih dni, čez 350 voznin, skoro ves les itd. — S pomočjo in trudom domačih duhovnikov dom stoji in kaže, da je tudi Sv. Vida prišlo novo življenje.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Naš društveni dom je dograjen. V nedeljo 15. septembra bo slovesna blagoslovitev. Pride presvetli g. pomožni škof dr. Ivan Tomažič. V soboto, na predvečer blagoslovitve, bo ob 7. uri v društvenem domu orlovska akademija, v nedeljo ob pol 10. uri pa bo g. škof maševal in pridigal v župni cerkvi, nakar bo blagoslovitev doma in slovesno zborovanje z govori in deklamacijami. Popoldne po večernicah pa bo orlovski telovadni nastop. Prijatelji naše mladine od blizu in daleč iskreno vabljeni!

Konjice. (Desetletnica Orla.) Deset let potече kmalu, odkar je mil. g. arhidij. Fr. Tovornik poklical v življenje tukajšnjega Orla. Prvi člani odseka so danes že veljavni možje, stebri, na katere se opira tukajšnje gospodarsko in kulturno delo, pa tudi versko delo v apostolstvu mož. So člani načelstva Kmečke hranilnice in posojilnice, občinski odborniki itd., eden je celo že župan. Izšli so iz orlovskih vrst in so se izkazali za izborne delavce. — Je pa tudi mlajši rod delaven in ima v sebi življenjsko silo. To hoče dokazati s proslavo desetletnice ustanovitve Orla, ki se bo vršila v nedeljo, dne 8. septembra celodnevno! Ob tej priliki pokloni orlovska družina svojemu ustanovitelju in dolgoletnemu voditelju, g. arhidijakonu Tovorniku diplomu častnega članstva v priznanje trudu in delu, ki ga je posvetil orlovskemu delu in v znak iskrene hvaležnosti! — Zato mladi orlovski rod vabi vse nekdanje člane in starešine, da ob tej priliki stopijo zopet na plan z delom in pomočjo pri pripravi, pa tudi s svojo navzočnostjo pri prireditvi.

Sv. Jurij ob juž. žel. Orlovska prireditelja, ki se je vršila ob priliki blagoslovitve prapora, se je nad vse pričakovanje dobro obnesla v moralnem kakor tudi v gmotnem oziru. Zjutraj na vse zgodaj so že plapolale iz hiš naših težavno zastave in pozdravljale dole goste. Lep sprevid v cerkev s kumicami gospodi Čretnik. Smola in Zličar Terezija. Navdušena govora g. profesorja in mil. g. kanonika, ki sta navduševala fante h krepostnemu življenju. Potem

telovadne točke, ki so žele toliko priznanja. In ti krasni šotori na travniku g. Gerzineta, ki so nudili gostom vse, kar jim je pozeležo srce. Res nad vse so bili požrtvovalni naši šentjurčani, okoličani in tržani, ki so skoro vsi sodelovali pri naši prireditvi. Pokazali so, da jim je več za kulturno delo naše mladine kot za prazne strankarske fraze. Čast jim! Bog plačaj vsem, ki so pripomogli k tolikemu uspehu!

Zrebanje loterije orlovskega doma St. Janž pri Dravogradu se ne vrši dne 8. septembra ampak se preloži na dan 25. marca 1930 in to nepreklicno. — Odbor loterije orlovskega doma St. Janž.

Hoče. V nedeljo dne 8. septembra pridejo gostovat dijaki Zg. Poljskavske »Skale« s krasno Schöberrjevo dramo v treh dejanjih »Otroška tragedija«. Predstava bo po večernicah ob 3. uri popoldne in ob pol 8. uri zvečer v dvorani Katoliškega bratnega društva. Drama kaže v globokih in pretresujočih prizorih, kaj se zgodi z otroci, če njih mati ni več zvesta možu in ne svojim otrokom; drama je polna lepote in je imela prejšnjo nedeljo velikanski uspeh na Pragerskem. Za zabavo pa poskrbi burka »Potepuha« v štirih komičnih prizorih. Pridite, da odnesete seboj spoštovanje in ljubezen do prave matere-mučenice, o kateri bo pred igro govor, in da pomagate revnim visokošolcem, katerim je namenjen čisti dobiček. Vstopnina kot navadno. Na svidenje!

Maribor. Kdo bi si mislil, da bo suša škodovala tudi mestu! In vendar je tako. Vsled suše je dohod vode v mestni vodovod vedno manjši in tako je začelo primanjkovati pitne vode. Magistrat je prepovedal škropljenje vrtov z vodo iz vodovoda in uporabo pitne vode za kopanje itd. Ker se mnogo vode potroši za škropljenje ulic, bi bilo dobro, da mestna občina napravi posebni vodovod iz Drave, da bi se z dravsko vodo škropilo ulice in napajalo živino ter isto vodo rabilo v industriji. — Te dni se vršijo velike strelske tekme na vojaškem strelišču v Radvanju. Iz cele države so prišli najboljši strelci in lovci ter bodo med seboj tekmovali, kdo je najboljši strelec.

Ruše. Ruška nedelja v romarski cerkvi Sv. Marija v Rušah se bo letos obhajala v nedeljo po Mali Gospojnici ali dne 15. septembra. Cerkev se je lani in letos popolnoma prenovila zunaj in znotraj, tako da je letos kakor zala nevesta pripravljena za veselo svatbo in pričakuje radostno svoje ljube romarje in goreče častilce Marijine. Velike so bile žrtve ruških župljanov ob prenavljanju staročastite hiše Marijine in vseh drugih cerkvenih poslopij; saj znašajo stroški za vsa dela 370.000 Din. Radi tega so prinesli svoje darove, da bo Marijino sveilišče zopet veselje in ponos ruške župnije. Vsi, ki obiščejo ruško Marijino sveilišče, se lahko udeležijo sv. odpustka, ki ga je podelil ruški cerkvi sv. Oče Pij IX. leta 1851; kdor pa obišče v ruški cerkvi vseh sedem oltarjev, se lahko udeleži štacijskih odpustkov, kakor za obisk sedmerih oltarjev v cerkvi sv. Petra v Rimu. To izredno prednost je podelila sv. Stolica v Rimu ruški cerkvi l. 1752. Pridite torej, častilci Marijini od blizu in daleč, pridite k svoji Materi! Za duhovno pomoč bo preskrbljeno.

Fala ob Dravi. Zadnja nedeljo je utonil pri kopanju vajenec Fridrih iz tovarne za dušik v Rušah, onstran Drave pa je zavozil nek avto v Dravo in je tudi izginil v vodi. Rešil se je samo šofer. Vtopljenega fanta pa so našli v vodi v ponedeljek zjutraj.

Sv. Križ nad Dravogradom. V naši romarski cerkvi bo opravilo dne 13., 14. in 15. septembra. V soboto zvečer bo rimska procesija z lučmi. Romarji vabljeni k obilni udeležbi! — V soboto, dne 31. avgusta je do tal pogorela cerkevna kracija, po domače Makovčnik pri Sv.

Križu. Kako je požar nastal, se še ne ve, a uničil je v kratkem času prav vse, hišo in hlev. Najemniku je zgorelo žito in krma, živo vino so rešili.

Dobrna pri Celju. (Poroka.) V cerkvi Matere božje na Dobrni pri Celju se je poročil v soboto dne 30. avgusta tega leta gosp. Franjo Lorber, davkar v Konjicah z gđ. Milico Karba, učiteljico ravnotam. Narodnemu in priljubljenemu paru obilo sreče!

Šmartno ob Paki. Triletni Zvonko Prišlec je zašel 29. avgusta med kolesa za pogon v mlino g. Lenovskega na Rečici, ne da bi ga kdo opazil. Kolesje ga je zgrabilo in tako pretisnilo, da je bil v trenutku mrtev.

Ponikva ob južni železnici. Za materinski dan, ki bo 8. septembra, to je na Malo Gospojnico, se vršijo velike priprave. Naše ljube matere hočemo dostojno počastiti, zato bo ves spored posvečen le njim. Pričakujemo obilne udeležbe od blizu in daleč. Od te prireditve bo tudi marsikaj za bdočnost odvisno. 15. septembra, teden pozneje, pa priredi na Ponikvi šmarški Orel lepo akademijo z zanimivimi točkami. Upamo, da se bodo za vse dobro in lepo navdušeni Ponkovičani tudi te prireditve udeležili v obilnem številu. Vsakdo bo po končani akademiji priznal, da mu ni žal denarja in časa. Pokažimo, da smo zavedni, vredni slavnega rojaka A. M. Slomška. — V Slovenjgradu je umrl župan g. Franc Vrečko, tukajšnji rojak in brat bivšega g. poslanca Jakoba Vrečko. Naj počiva v miru! — Letina kaže pri nas splošno dobro, le s hmeljem je težava, ker ni kupcev.

Rajhenburg. V nedeljo na Malo mašo dne 8. septembra 1929 se vrši velika slovesnost. Lurška cerkev bode slovesno proglašena za baziliko. Blagoslovljene bodo mogočne orgle ter nova zastava Marijine družbe. Cerkevno slovesnost bode opravil prevz. nadpastir dr. Andrej Karlin. Ob 2. uri bode telovadni nastop orlovske družine iz Rajhenburga in raznih krajev Slovenije. Ob pol 4. uri cerkveni koncert. Vsa slavnost ima krasen program. Dovoljena je polovična vožnja. Vsakdo kupi na vstopni postaji celo karto in jo da moko žigosati in karto na izstopni postaji obdrži, katera mu bo z izkaznico, katero dobi v Rajhenburgu, služila v brezplačen povratek. Vsakdo je vabljen, da pride ob tej priliki v Rajhenburg. Začetek slovesnosti ob 10. uri predpoldne.

Sv. Ema ob Sotli. Molitveni dan je pri nas lepo končal. Posebno nas je veselilo, ker sta se udeležila pobožnosti domačin g. župnik v. Kapelah pri Brežicah Leopold Kolenc in amerikanski misijonar iz Zibike g. Odilo Hajnšek.

St. Peter pri Mariboru. Preteklo sredo je po dolgi in težki bolezni umrla 70 letna Berlič Marija. Tudi njen mož je navezan že več let na bolniško posteljo. — Da je malo sprememb smo se pretekli teden tudi možili in ženili. Verlič Gabriel je poročil Sumrovo Vero. Bila sta si kar soseda, vsled tega je šlo vse bolj gladko in domače. — Občani se zvedavo povprašujejo kedar bo okrajni zastop v Mariboru prišel z nadaljevanjem gradnje okrajne ceste Nebova—Ložane. Nujna naša želja je, da se ne odlašata predolgo. Nova cesta je za nas velikega gospodarskega pomena in življenjske važnosti.

St. Peter pri Mariboru. Kapelica Matere božje na Metavskem hribu je vsa prenovljena in lepa kot nevesta je bila blagoslovljena in po dolgem presledku se je zopet darovala sv. maša. Dobila je tudi novi zvonček, katerega sta kupila zakonca Fluher Ludovik in Marija, naslednika na nekdanji Purgajevi domačiji. Zvonček je 20 kg težak, ima napis: Sv. Marija prosi za nas in Bogu in Mariji v čast sta me darovala Fluher Ludovik in Marija. Na zvončku je tudi vpodobljena podoba Marije z Detetom. Tudi kapelico sta pustila prenoviti zakonca Fluher. Na mestu, kjer stoji sedanja kapelica, je bila že od starih časov postavljena kamenita podoba sv. Roka. Hribček je bil leta 1848 poravnal in posestnik Purgaj je postavil sedanjo kapelico. Podoba, oziroma kip na ol-

tarju je Mati božja z Detetom v rokah. Ta kip je oblečen in je bil preje na Marijinem oltarju v župni cerkvi sv. Petra. Za časa cesarja Jožefa II. so se morale vse podobe ali kipi v obleki odstraniti iz cerkev. Vsled tega je bila tudi ta Marija, ki sedaj kinča Metavsko kapelico, skozi štirideset let shranjena v zvoniku župne cerkve, dokler ni dobil posetnik Grahornik Franc od nekdanjega župnika Breznika dovoljenje, da jo sme na dom odnesti. Pa tudi pri Grahorniku ni Marija posebne časti uživala, saj je morala na njegovih dilih čelih trinideset let počivati, dokler ni že omenjeni Purgaj leta 1849 kapelice sezidal, podobe osnažil, ji preskrbel dostojno oblačilo in jo postavil v kapelico, kjer še sedaj kraljuje. Nekaj let za tem je Purgarjeva družina naročila nasproti tej kapelici tudi križev pot. Vinograd na zahodni strani Metavskega hriba ležeč, kapelico in križev pot so potem Purgarjevi prepustili v last zavodu šolskih sester pri St. Petru.

Radvanje. (Velika veselica v Radvanju.) Rdeči križ v Radvanju priredi dne 8. septembra v prostorih gostilne Krainz, Sp. Radvanje veliko veselico, katere čisti dobiček je namenjen ustanovitvi društva. Na sporedu je tudi gledališka predstava. Začetek ob 3. uri popoldne. Vstopnina 3 Din.

Sv. Ana v Slov. gor. Pomladek Rdečega križa osnovne šole pri Sv. Ani v Slov. goricah, je priredil šolsko prireditev v prid revnim šolarjem. Dnevni red je bil: deklamacije in »Janko in Metka«, igrice v 4 slikah. Kdor je videl to prireditev, mu je zlasti ostalo v spominu to prijetno čustvo, da so bile vse deklamacije dramatično vprizorjene, igrice sama pa tako dobro podana, da nikdo ni pričakoval tega. Zlasti sta ugajala Metka (učenka Čančola iz III. razreda) in Janko (učenka Segfried iz II. razreda). Koliko truda je imelo učiteljstvo z vsemi pripravami, si lahko mislimo. Posebna zasluga gre gđc. Zmavčevi, ki je naučila otroke. Šolski oder je bil presenetljivo narejen (zasluga spretnega šolskega upravitelja) in sploh vsega učiteljstva. Ohisk je bil zadovoljiv. Še to je treba omeniti, da so takoj drugi dan trije šolarji vložili v Posojilnico ves čisti dobiček ki je namenjen revnim šolarjem. Tako je prav!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Žalostno so pretekli teden odmevali zvonovi farne cerkve, žalostno zato, ker so oznanjali smrt naše ljubljene matere, dobre tete in blage žene Marije Munda, posestnice v Bratonečicah. V četrtek, dne 22. avgusta je po par mesečni bolezni izdihnila svojo blago dušo, v nedeljo dne 25. avgusta smo njene telesne ostanke položili k zadnjemu počitku. Veličastnega pogreba, kakršnega Sv. Tomaž menda že dolgo ni videl, sta se udeležila poleg domače duhovščine tudi oba mlada duhovnika iz najbližje Munda-Lepošove rodbine. Docent Stanko Cajnkaj je v spomin pokojne spregovoril ob odprtem grobu par tolažilnih besed. Mir njeni duši, preostali rodbini pa naše iskreno sožalje!

Ormož. Dragi gospod urednik! Moram Vam povedati par novic, ki sem jih v zadnjem času v Ormožu pobral. Ampak skoraj ne vem, kje naj začnem. Če pa danes še ne bom končal, bom drugič nadaljeval. Naj pa začnem kar pri ruskih kozakih. — To Vam je bilo pred nekaj tedni tekanja in dirindaja, ko so ruski kozaki vabili na sejmišče, kjer so imeli razne ples in so kazali, kako znajo jahati, streljati in muzicirati. Posebno je bilo privlačno to, ker je bilo brati na vabilih, da bodo kozaki ob koncu predstave izbrali in tudi obdarovali najlepšo žensko Ormoža, ali kakor se moderno reče: miss Ormož. Joj, to so se ženske, stare in mlade, samice in omožene, šminkale in pudrale, pa najlepša in najkrajša krila so morala na dan. Vse je bilo radovedno, katera bo izbrana za kraljico, vsaka je najbrže mislila nase, venomer so se gledale v zrcala in si popravljale lase, kolikor jim jih je frizer še pustil, si naravnavale krila in v zadregi pokašljevale. Pa glej ga šmenta! Kozaki so pač pametni in premeteni ljudje, ki

so že kaj sveta videli in prehodili. Predstavo so nastavili tako in jo tako dolgo zavlekli, da se je proti koncu že mrak spuščal na zemljo. Zato so se Rusi lepo izmazali in rekli, da miss-e ne morejo izvoliti, ker bi v temi ne mogli najlepše najti. S tem so ubili več kot dve muhi naenkrat. Najprej so si prihranili darilo, ki bi ga morala izvoljenka dobiti, potem so utekli zameri pri ženskah, ki ne bi bile izbrane, a ljudi so pa le premotili in precej denarcev spravili. Tistega pa še jaz ne morem verjeti, kar je rekel nek šaljivec, da so se kozaki izgovorili s temo samo zato, ker ni bilo nič lepših žensk vmes, saj je vendar tudi pri lepoti več vrst in v eno izmed njih so gledalke že morale spadati. Tako vidite, da Ormož še sedaj nima te sreče, da bi vedel, katera izmed njegovih Evinih hčera je kraljica lepotic. Morda bodo rokodelski vajenci rešili čast našega mesta, pa si bodo izmed sebe izbrali miss-a, ne miss-o, kakor sem bral, da so nekje baš ti fantiči izvolili miss — Knefro. — Pa še to! Kaj se vse živemu človeku ne primeri! V nedeljo dne 25. avgusta sem tam blizu meščanske šole kupoval na cesti sladoled. Toda vidite, najprej Vam moram povedati o naših sladoledarjih. Do letos še niste videli pri nas tistih prijaznih možičkov, ki so kar sladki od prijaznosti, še bolj pa od sladoleda, v beli obleki, z belo ali rdečo kapico na glavi, z lepim tako belo in pisano popleskanim vozičkom, ki ima v svojem osrčju neko globoko, skrivnostno in tako neizrečeno sladko posodo. Ampak letos! Kar dva taka možička kličeta in kričita po mestu tako vabljivo in sladko: Sladoled, sladoled, želite sladoled! Pa naši otroci, kako so navdušeni za to novost, skoro bolj kot za šolo in knjige! Pa naše mamice, koliko trpijo njihova ušesa in še bolj njihovi žepi. Zdi se mi vendarle, da marsikateri otrok okusi, če je preveč siten in nemaren, namesto sladoleda, tisto trdo reč, ki ji pravimo šiba, ki pa ni nič kaj sladka in prijetna. In povrh pa to mater nič ne stane in je še bolj koristno kot sladoled. Tako sem tudi jaz kupoval v nedeljo sladoled. Pa me nenkrat posili tak smeh da sem se kar tresel. Kdo bi se tudi ne smejal! Pomislite, sredi ceste je korakal neznan možik in je pri belem dnevu, pri vročem solncu okrog 11. ure dopoldne nosil v roki prižgano svetilko in vedno izgovarjal glasno neke besede. Približal sem se mu, ga vprašal, čemu prižgana svetilka, kaj vendar hoče in koga išče. Resno me je pogledal, tako resno, da sem izgubil vso šaljivost in sem postal žalosten. In je izpregovoril: Mož, in sem postal žalosten. In je izpregovoril: Mož iščem, pri belem dnevu jih iščem, pa ne vem, kje so. — In odšel je naprej proti trgu, tam nekje pa je zadišalo po golažu in sveže nastavljenem pivu. Čudovit možakar pa je zavil proti onim vratom iskat mož. Ali jih je našel, ali ne, ne vem. Šele drugi dan sem zvedel, kaj pomeni tista skrivnostna prikazen. Vam, gospod urednik, pa denes te skrivnosti ne bom razodel, morda enkrat pozneje prav tiho na uho. Povem Vam pa, da sami ne bodete veseli, ko izveste. Lepo Vas pozdravim!

Brinjeva gora. Tu se cerkveni shod za Ime Marije vrši vsako leto prvo nedeljo po Mali Gospojnic. Tudi letos, to je v nedeljo dne 15. septembra. — Cerkveno predstojništvo.

Vransko. Cerkev Matere božje za Čreto dobi dva nova zvona v nedeljo dne 15. septembra. Na predvečer bodo tam večernice in romarji bodo imeli priliko, da opravijo svojo pobožnost po večernicah, ali pa zjutraj, ko bo ena sv. maša ob 7. uri, ob 10. uri pa slovesno blagoslovljenje novih zvonov ter slovesno sv. opravilo. Romarji in izletniki so iskreno vabljeni, poskrbljeno je tudi za okrepčilo.

Vrhuje pri Zalcu. Razno hmeljsko čiranje je že pri kraju. Pridelek je zelo velik. Radi hitrega rjavenja hmelja je ostalo precej njiv neobranjih. Cena se suče pod 10 Din. Posledica tega bodo velika zadolžitve kmetij. — Proslava 20 letnice orlovskega odseka Zalec je v gmotnem oziru zelo dobro uspela. Temu uspehu se imamo zahvaliti cenjenim darovalcem iz Zg. Sp. Ložnice, z Zaleca in Vrhja. Enako tu-

di tistim, ki so nam pomagali v šotorih. Vsem Bog plati!

Frankolovo. Res, da je naša župnija majhna, vendar tudi pri nas ni popolnoma brez novic. Imamo društveni dom in po prizadevanju blagega gosp. župnika ter požrtvovalnih faranov prenovljeno župno cerkev. Letos še dobimo novi križev pot, potem bo treba popraviti še orgle, pa bo. Pa tudi drugače je zmiraj kaj novega.

St. Jurij ob juž. žel. Na zaključni seji pripravljalnega odbora, ki se je vršila dne 29. avgusta zvečer, se je na predlog predsednika pripravljalnega odbora Tinčeta Solerja sklenilo, da se postavi v naši župnji spomenik v vojni padlim vojakom. Za izvršitev te akcije se je takoj zavzel g. Smola. Zeleti je, da se res to čim prej izvrši. — Pokopali smo g. Gobca iz Podgorja; star je bil 66 let. Zvečer je bil še zdrav, a zjutraj so ga našli mrtvega v postelji. Bil je videti zdrav in močan mož. Res človek ne ve ne ure, ne dneva, kdaj ga pokliče Gospod k sebi.

Slivnica pri Celju. Po vzgledu sosednjih krajev se je tudi pri nas v Slivnici ustanovilo prostovoljno gasilsko društvo. Navzočih je bilo na ustanovnem obnem zboru mnogo domačinov in lepo število gostov iz sosednjih krajev, med temi odposlanci gasilskih društev iz St. Vida in iz Teharja. Dobro izveščani ognjegasci iz St. Jurja pa so imeli vajo s svojo motorno brizgalnico. Ob otvoritvi shoda je g. župan Jurij Lesjak lepo pozdravil vse navzoče, podarstva in zastopnik jugoslovanske gasilske zveze g. Jernej Vengust je raztolmačil s priznano zgovornostjo pomen in korist novega društva. Oblastni uradnik g. Alojzij Jagodič, tukajšnji rojak, pa je prav po domače vabil k obilnemu pristopu; njegove, od srca govorene besede, niso in ne bodo ostale brez uspeha. Društvo ima sedaj 25 rednih članov, za blagi namen društva vneti odbor pa nam jamči za uspešno nadaljno delovanje. G. načelniku Jožetu Krajncu, tukajšnjemu trgovcu, gre mnogo hvala za ustanovitev, teharškim vrlim pevcem se pa zahvaljujemo za njihovo krasno petje. Slivničani, stari in mladi, če imate kaj ponosa in smisla za dobro stvar, pristopite h gasilnemu društvu kot podporni člani v prav obilnem številu, da boste omogočili v kratkem času nakup motorne brizgalne! V to pomozi Bog!

Šmarje pri Jelšah. Prihodnjo nedeljo, ki je obnem praznik Marijinega rojstva ali Male maše, se izpolni vroča želja velike večine naših župljanov, posebej še pa naših ljubih sosedov, ki so nekdanj tako radi poslušali milo zvonjenje cerkve sv. Tomaža. Že 12 let so ga težko pogrešali. Letos pa so poslušali bodrilno besedo svojih cerkvenih ključarjev in se je posebe Mihetu Čuješ posrečilo v dveh mesecih spraviti potrebno vsoto za naročilo dveh zvonov. Vlti so že in se hočejo k nam že pred nedeljo preseliti. Vsi se jih iskreno veselimo ter jim lep sprejem pripravljamo. V nedeljo jih spremimo na potu iz Šmarja skoz Korpule in Predanco na prijazni hriček, kjer nam jih ob naš rojak monsignor Vreže slovesno blagoslovil. Bog nam daj lepo vreme in pa dobro srečo! Na enako slovesnost se pripravlja tudi Sv. Miklavž in njegova krasna okolica; za zdaj si naročijo dva zvona, skrb za tretjega pa odložijo na čase, ko bodo zopet po Šmklavškemu, Vrhu in Bobovem vinogradi rodili. Tudi na Sv. Lovrenca nismo pozabili, ko smo mu po prizadevanju cerkv. ključarja Gajseka popravili stolp. Kaj pa Šmarje, kjer je bilo nekdanj toliko lepih in skrbno pripravljenih prireditev in slovesnosti? Zidovje stare šole bo kmalu izginilo, s kamenjem pa se obzidava novi del našega pokopališča, ki bo kmalu blagoslovljeno. Vsakovrstnega sadja imamo mnogo in smo za jabolke že precej dobili. Bog daj tako lepo toplo vreme še nekaj tednov, pa bo tudi naš vinski pridelek, da ga bodo tudi od daleč radi hodili poskušati in kupovat. Posebno prosimo domače gostilničarje že sedaj, da kupujejo le pri domačinih, ker bodo večino tudi med domačini razpečali.

Svetnje pri Celju. Na Marijin praznik, v nedeljo dne 8. septembra bo tukaj cerkveno opravilo ob 6. uri, pozno ob 10. uri pri Sv. Rupertu.

Sv. Rupert nad Laškim. Od 16. avgusta je Sv. Rupert tako prazen in osamljen; zlasti ženska mladina je tako izumrla, pa tudi drugih ljudi vidiš malo, a delavcev sploh ni dobiti. Je to čudna, obenem žalostna prikažen vedno večjega obubožanja, ki žene cele množice kmetijskih ljudi v Savinjsko dolino za borim zaslužkom obiranja hmelja. Pred tremi leti so nekateri tukajšnji posestniki zasadili hmelj, da bi si vsaj nekoliko pomagali pri gospodarstvu; tukaj namreč vino ne uspeva več, žlahtnega sadja ni, mlekarstvo se ne obnese, ker smo predaleč od vsake poštene ceste in zveze z prometnimi središči; a judje in še bolj judovski krščanski mešetarji so nam vzeli veselje do hmelja. Sedaj ima samo še par posestnikov hmeljske nasade; a hmelj je letos tukaj v hribih nenavadno dobro razvit in izvrstno ohranjen, dočim tožijo povsod po dolinah, da je hmelj zelo porjavel. Ko bi se vsi hmeljarji držali gesla: pošteno blago naj se tudi pošteno plača, za sramotne cene pa judovskim hlapcem in mešetarjem ne damo blaga, potem bi se pač ne prodajal več po lanskim sramotnih cenah. Bog nam daj več kmetijske zavesti in odločnosti!

Važno!

Nove uradne ure pri sodiščih v Mariboru. Pri sodiščih v Mariboru so uvedene sledeče uradne ure: za mesec september od pol 8. do pol 13. ure in od 16. do 18. ure; od 1. oktobra dalje pa od 8. do 12. ure in od 15. do 18. ure. Vložnice je odprto meseca septembra od 8. do 12. ure in od 16. do 17. ure; od 1. oktobra naprej pa od 8. do 11. ure in od 13. do 15. ure.

Poskrbimo si pravočasno čistogojene kvasnice za prevrenje sadnega in vinskega mošta. Letos, ko imamo razmehoma malo jabolk in hrušk, moramo posebno paziti na to, da bomo imeli dobro domačo pijačo za prihodnje leto. Če nam ne prevre sedaj pravilno jabolčni mošt, ostane sladek še dolgo in se je bati, da nam sadjevec cikne ravno takrat, ko bi se najbolj rabil. Cikne in pokvari pa se nam po največ zato, ker nismo z njim pravilno ravnali, ali pa, ker ni popolnoma prevrel sedaj v jeseni. Saj vemo, da sadni mošt nerad prevre in to radi tega, ker nima toliko redilnih snovi v sebi za kvasne glivice kakor vinski mošt in ker prav pogosto nima dobrih kvasnih glivic v sebi. Zato moramo cepiti sadni mošt z dobrimi kvasnimi glivicami, če hočemo dobiti dobro, prevreto, stanovitno pijačo za domačo uporabo. Take kvasne glivice pa dobimo lahko od Oblastne kmetijske poskusne in kontrolne postaje v Mariboru, če jih naročimo s 5.— Din kolekovano prošnjo. Če ne znamo pravilno ravnati s takimi glivicami, ker nismo nikdar imeli prilike, da bi videli, kako se uporabijo, zahtevamo lahko z naročilom vred tudi navodilo o uporabi kvasnih glivic. Ena cevka stane 2 Din, navodilo pa samo 1 Din. Hkrati naj bode še povdarjeno, da se ravno iste kvasnice rabijo tudi za vrenje vinskega mošta. Priporoča se, da se naročijo pravočasno. Kdor prepozno pride, navadno ne dobi nič več.

Inž. Henrik Mohorčič.

ZA RAZVEDRILLO

Edina priložnost. Žena je zjutraj kregala svojega moža: »Celo noč si govoril v spanju. Kaj vendar misliš?« »Oh, ljuba žena«, odgovori mož, »glej, tako vsaj pri edini priložnosti pridem tudi jaz do besede!«

Nobenega. Neki grof, strasten lovec in dobrojedeč, je nekoč povabil znanca na par jerebic. Ko so bile že pečene, gospodarja in povabljenca pa še ni bilo, se je kuharica lotila jerebic, kajti bila je lačna in lakotna na divjačino. Ko sta prišla grof in njegov prijatelj — jerebic ni bilo več. A kuharica si je pomagala spretno iz zadrege. Najprej je prosila grofa, ne da bi povabljenec slišal, naj nabrusi nože, češ, da jih ona ni utegnila. Rade volje se je grof pripravil na delo, obenem pa mislil na sočnate jerebičice, katerih vonj mu je prijetno udarjal v nos. Kuharica pa je nato povabljenca zašepetala v uho: »Pazite se! Gospod ima danes napad.« — »Kakšen napad?« vpraša gost. »I, kakšen! Blaznosten! Ali ne vidite, da brusi nož?« — »Da brusi nož?« ponavlja začuden povabljenec. »Pa zakaj?« — »Boste že videli. Ali ne veste, kaj počenja gospod grof, kadar dobi napad? Ušesa poreže vsakemu, ki pride predenj!« — »Za božjo voljo,« vzklikne prijatelj in — ne da bi poslušal kuharico dalje — jo ubere v divjem diru po stopnjicah. Grof vpraša ves začuden kuharico: »Kaj se je zgodilo? Zakaj beži?« — »Joj, kaj niste ničesar videli, gospod grof? Pograbil je jerebice in zbežal.« Grof je bil ves obupan. Skoči k oknu in vidi prijatelja, ki beži čez trg, kolikor ga pete neso. Ne mara se niti ozreti. Grof pa, mahajoč z nožem v desnici, vpije za njim: »Vsaj eno, vsaj eno!« — A gost beži in se drži za ušesa, kričeč: »Nobenega, nobenega!«

Zmotiti se, je človeško. Lavater, začetnik posebne znanosti, si je pridobil toliko spretnost, da je iz potez na človeškem obrazu sklepal na značaj in poklic in oboje večkrat sijajno zadel. Bil je ponosen na svoje tozadevne zmožnosti. Nekeč se je peljal v poštenem vozu vozu iz Züricha v Švici, kjer je bil uslužben kot protestantovski župnik, v Bazel. Poleg njega je sedel drug mož s prav zadovoljnim obrazom. Lavater ga je seveda gledal in vprašal: »Gospod, ali vas lahko vprašam, kako kaj napredujejo vaše ovčice?« Dobrosrčni mož je odgovoril: »Jaz ne pasem nobenih ovčic, ker nisem pastir. Lavater je tiščal še naprej v njega, češ, da on ne misli na čredo ovac ali koz, ampak na družbo vernikov.« Tudi verne družbe nimam,« se je glasil odgovor. »Torej niste župnik kakor na primer jaz?« Za odgovor je neznanec samo zmajal z glavo. Lavater je bil še bolj radoveden in je vpraševal naprej: »Povejte mi, prosim vas, kaj je pravzaprav vaš poklic?« Čez nekaj časa mu je odgovorjen zabrusil v obraz: »Če že hočete na vsak način znati, s čim se ukvarjam, vam pravim: jaz sem krvnik ali rabej v Bazlu!«

Skopuh, ki mu je težko najti enakega. Pred nekaj dnevi smo srečali v hribih moža, ki je kazal že na zunaj znake skoposti. Nesel je na palici preko rame na enem koncu ceker, iz katerega je smrdelelo meso, na drugem v slatinšeku petrolej. Prijatelj je spoznal švajdravega možica in mi pripovedoval, da je iz skoposti čisto sam na lepem in z lesom bogato založenem posestvu. Je vse v ene osebi: gospodar, gospodinja, kuharica itd. Najbolj je hud, ako mu kdo omeni žlahto in ga vpraša, komu bo zapustil po smrti bogato premoženje. Ko smo bili vstric s čudakom, se ga je dotaknil tovariš z vprašanjem: »Oče, kmalu bo treba na drugi svet. Komu boste zapustili koše suhega denarja?« Dedec je prijatelja srdito pogledal, za-kašljaj in odgovoril glasno hripavo: »Jaz bom dobro vedel v naprej, kedar bo moja zadnja. Tik pred smrtjo, bom denar zažgal, pepel pa spil, da bom odnesel seboj pod zemljo celo premoženje in se bo žlahta lahko obrisala za mano!« Po teh besedah je krevsal naprej, se smejal in ponavljal sam zase: »Zažgal in pepel pa — spil!«

ZA NAŠO DECO

Kako je Tonček prvič hodil v šolo.

Zivel je nekoč majhen deček, Tonček po imenu, ki je prišel kar iz štorčljinega gnezda v šolo. To pa se je vršilo tako:

Lep jesenski dan je bil. Tedaj je rekla mati v jutro Tončku: »Tonček, danes moraš prvič v šolo!«

»Vem«, reče mali Tonček, »torbico imam že na hrbtu, tabla in začetnica pa sta v njej.«

»Prezgodaj je še, počakaj malo, pozneje bom šla s teboj.«

»Pot vem sam. Z Bogom, mati!« in ni ga bilo več. Korakal je kakor vojak in mati si je mislila: »Pustimo ga! Jutri se mu gotovo ne bo več tako mudilo.«

Mali Tonček je na potu v šolo.

»Kam pa, kam?« ga vpraša voliček na paši. »V šolo, učiti se. Jaz ne morem tako brez skrbi živeti kot ti.«

In mali Tonček gre dalje, si poje in žvižga, da si ptička misli: »Ta zna to kmalu tako dobro kakor jaz.«

Ko dospe Tonček pred šolska vrata, so bila še zaklenjena; bilo je v resnici še mnogo pre-rano. Blizu vrat stoji dolga lestevica — krovce je imel priti te dni, in ta je segla daleč na streho.

»Vrata zaklenjena?« si je mislil mali Tonček. »Ali ne drži pot tu gor? No, meni je prav!« in začel je stopati po lestvici ter stopal toliko časa, dokler je šlo. Potem je plezal še po strehi navzgor; o saj je znal plezati kakor veverica, a šolsko torbico je imel še vedno na hrbtu. Ni trajalo dolgo in dalje ni mogel, če ni hotel na drugi strani nizdol.

»Stoje, misli Tonček, tu dalje gre navzdol in tega nočem; ali jahati hočem!« ter je sedel na sleme, klicajoč: »Kako velikega konja imam! Zdaj sem gotovo najvišji v šoli.«

Ali jahanje mu ni dolgo ugajalo, hodil je po slemenu sem ter tja in je pogledal v dimnik. Ta pa je haš kadil svojo pipo in Tončka je zpeklo v oči. »Pfuj!« je rekel, »to je slab tobak!« ter se je vrnil po slemenu do drugega konca strehe in tam je imela štorčlja svoje gnezdo.